

2. Фогел Х. Сучасні проблеми міграційної політики ЄС / Х. Фогел // Гілея: науковий вісник. – 2013. – № 73. – С. 352.

3. Курунова Ю. О. Сучасна міграція як форма і чинник розвитку міжнародних економічних відносин в мовах глобальних трансформацій / Ю. О. Курунова, С. О. Якубовський // Економіка і управління в умовах глобальних трансформацій: колективна монографія / [О. В. Горняк та ін.]; за заг. ред. О. В. Горняк. – Одеса: ОНУ імені І. І. Мечникова, 2013. – С. 335-348.

4. Иноземцев, В. Л. Иммиграция: Новая проблема нового столетия / В. Л. Иноземцев // Социологические исследования. – 2003. – № 4. – С. 29-38.

5. Цевух Ю. О. Міжнародна трудова міграція в період фінансово-економічної кризи / Ю. О. Цевух // російсько-українське порубіжжя: стан та перспективи співробітництва. Матеріали науково-практичної конференції. – Х.: Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна. – 2011. – С. 317-319.

Дорошенко Т.А.

студентка,

Науковий керівник: Радзивілл О.А.

кандидат юридичних наук, доцент,

Національний авіаційний університет

ОХОРОНА ПРАЦІ ТРУДОВИХ МІГРАНТІВ З УКРАЇНИ

Дана робота буде присвячена питанням охорони праці українських трудових мігрантів. На сьогодні зовнішня трудова міграція набула масштабного виміру: політико-економічна нестабільність, проблеми працевлаштування на батьківщині, низькі заробітні плати, а також ряд інших несприятливих умов стали причинами сучасних масових потоків громадян до інших країн. Відповідно до даних дослідження, проведеного в рамках проекту МОМ у 2014-2015 рр., за кордоном перебувають для здійснення трудової діяльності близько 700 тис. громадян України [1]. Вирішення проблем соціального забезпечення, захисту прав та інтересів громадян України за кордоном, шляхом укладення міждержавних угод, завжди залишались серед пріоритетів міграційної політики нашої країни.

Право на охорону праці є одним із невід'ємних прав людини, тому забезпечення здорових та безпечних умов праці є одним із найбільш важливих секторів соціальної політики Євросоюзу (ЄС). Так, в статті 153 Договору про функціонування Європейського союзу чітко визначено, що забезпечення охорони праці є одним із найважливіших напрямів соціальної політики ЄС.

Правові засади політики ЄС у сфері охорони праці базуються зокрема на положеннях Загальної декларації прав людини (1948 р.), Міжнародного Пакту про економічні, соціальні та культурні права (1966 р.), Конвенцій і Рекомендацій Міжнародної організації праці, Європейської соціальної хартії (1961 р. та 1996 р.). В цих актах універсального й регіонального рівня закладено основоположні стандарти міждержавного співробітництва з питань соціального забезпечення й захисту населення, що стали взірцевими для держав-членів Європейського Союзу. Останній з вищезгаданих документів

проголошує основні права найманих працівників в межах ЄС, а саме: право на працю у будь-якій країні ЄС за вибором; свободу вибору професії та справедливу заробітну плату; покращення умов життя і праці; соціальний захист; професійне навчання; охорону здоров'я і безпеку праці; пенсію і гідне забезпечення старості тощо [2]. Ці положення стосуються виключно легальних працівників країн ЄС.

Розкриваючи питання охорони праці трудових мігрантів, слід зазначити такі важливі документи, як Європейська конвенція про правовий статус трудящих-мігрантів (1977 р.), Угода про співробітництво в галузі трудової міграції та соціального захисту трудящих-мігрантів (1994 р.), Конвенції про правовий статус трудящих-мігрантів і членів їхніх сімей держав-учасниць Співдружності Незалежних Держав (2008 р.), Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони (2014 р.) (далі Угода про Асоціацію). Системний аналіз норм вищезазначених міжнародних договорів, дає змогу зробити висновок, що для офіційно працевлаштованих громадян України за кордоном створюється національний режим в країні-реципієнті, тобто трудові мігранти наділені тим же колом трудових прав і обов'язків, що і громадяни даної країни. Зокрема, в Європейській конвенції про правовий статус трудящих-мігрантів, ст. 16 проголошує, що «трудящим-мігрантам, яким дозволено займатися роботою, надається режим, не менш сприятливий, ніж режим, що надається працівникам країни перебування» [3] також ст. 17 Угоди про Асоціацію зазначає, що «ставлення до працівників, які є громадянами України та які законно працевлаштовані на території держави-члена, має бути вільним від будь-якої дискримінації на підставі громадянства стосовно умов праці» [4].

Одним з основних способів захисту власних трудових прав за кордоном для громадян є звернення до дипломатичних та консульських установ, оскільки захист прав та інтересів громадян України за кордоном, є одним із завдань дипломатичної служби. Відповідні дипломатичні представники та консули зобов'язані приймати звернення громадян.

З вищесказаного випливає, що на базі Європейського законодавства українські трудові мігранти мають досить багатьох можливостей для захисту своїх прав. Проте, на даний час постає питання чи виконуються всі норми цих нормативних актів. Зрозуміло, що громадяни, які працюють нелегально або напівлегально за кордоном обмежені в своїх правах. Мігранти працюють та проживають в нелюдських умовах, зіштовхуються з проблемою неадекватного рівня заробітної плати, у порівнянні з зарплатнею, яку отримують громадяни країни-реципієнта також вони стають об'єктами дискримінації на основі релігії, політичних поглядів, раси – все це суперечить Європейському законодавству.

Таким чином, можна констатувати, що державами ЄС було прийнято низку законодавчих актів, які всебічно охоплюють проблему охорони праці іноземців, проте це стосується лише легальних трудових мігрантів. Тому на сьогодні є актуальним питання розвитку механізмів соціального партнерства з країнами ЄС у сфері зовнішньої трудової міграції, що дасть українським

заробітчанами можливість легалізувати свою трудову діяльність за кордоном, а також дасть впевненість у захисті своїх соціальних прав, які передбачені як законодавством країн-реципієнтів, так і відповідними міжнародними договірними документами, які можливо Україна підпише у майбутньому.

Список використаних джерел:

1. Міграція в Україні: факти і цифри [Електронний ресурс]: за даними Представництва Міжнародної організації з міграції в Україні. – Режим доступу: http://iom.org.ua/sites/default/files/ff_ukr_21_10_press.pdf
2. Європейська конвенція про правовий статус трудящих-мігрантів (укр/рос) від 24.11.1977 № ETS N 93 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/994_307
3. Європейська соціальна хартія від 03.05.1996 № ETS N 163 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_062
4. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони від 27.06.2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/984_011

Тацька Д.Є.

студентка,

*Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого*

МЕХАНІЗМ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ СИСТЕМИ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Європейський Союз був створений як економічне і політичне об'єднання без будь-яких певних повноважень у галузі захисту прав людини, однак права людини дедалі більше стають невід'ємною частиною програм ЄС, що швидко розвивається.

Із листопада 1993 р., після ратифікації її державами – членами Європейського співтовариства, набула чинності Маастрихтська угода про поглиблення та розширення європейської інтеграції (Договір про Європейський Союз). Із цього часу Співтовариство має назву Європейський Союз. Європейський Союз – це міждержавна організація, створена на основі міжнародного договору. Діяльність ЄС, як і його попередника, спрямована, головним чином, на співробітництво в соціально-економічній сфері. Проте в Договорі про Європейський Союз були сформульовані «умови вступу до ЄС», де, зокрема, йдеться про те, що майбутня держава-учасниця має володіти реально діючою системою охорони основних прав і свобод та бути учасницею Європейської конвенції про захист прав людини та основних свобод, ухваленої Радою Європи в 1950 р. (ст. 6 розділ I). Відтоді захист прав людини стає одним із основних напрямів політики і діяльності ЄС.

Система Європейського Союзу вирізняється досконалим інституційним механізмом, у тому числі й стосовно дотримання прав людини і основних